

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 20. маја 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Прегледата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Тисина бламажа,

Жацају се веће силе
Са дивови клипка вући
Али Тиса, кад зажмури,
Мисли да је свемогући.

Са Русијом, е на ајде,
Та је мржња неодолча.
Рана што се дуго чеше,
Та остаје дуго болна.

Са Русијом, е на ајде,
То је само једна страна.
И што мудрост не допушта,
Пушта лудост усјана.

Но Французе, барем до сад,
Маџар-ембер вређо није;
Гладно их, тепао им,
Пратио им симпатије.

И кад су нам гости били
Шампањца се толко лило,
Да ј' гостима већем смешно,
Нашем депу тешко било.

Ал сад ево Тиса скочи
И калпачић свој накриви,
Поче Гале онде вређат'
Где су чудно осетљиви.

Да с' Берлину удоввори
Пузим, ниским рукољубом
На Француску поче прекат'
Надутошћу св'јом грубом.

Тако ли се овој земљи
Гаранција мира даје!!
(То питати и ми смемо,
— Отаџбина и наша је).

Тако ли се без невоље
Прах подиже, блато меља!
Зар је време гром навлачит'
И од стране пријатеља.

Ко се вар'о да наш Тиса
Политику здраву снује,
Том сад пуца мрежа с' ока,
Сада види на чему је.

Ал на срећу шовенисте
Ретко нађу то што траже;
И наш обр-шовениста
Нашао је тек — бламаже.

Те на Тису, слатког, мудрог,
Одасвуд се граја диже, —
И он, што је јуче пљув'о,
Ево данас лепо — лиже.*)

Н.

„Мртва сезона.“

По правилу требала би већ да је наступила „мртва сезона“ и међу живима (а не да се још мртви каплари вампире и још да они нас глоговим коцем лече) — требало би да је већ наступила „мртва сезона“, кад се само у купатилима живи а они који не осећају потребе, да се од телесне или душевне нечистоте оперу, ти да иду у виле (то јест ако

*) Велики је господин, може да му буде.

имају какву лепу вилу, — а простоти и фукари виле и грабље и 'нако не гину, ма да се егзекутор на целу жетву абонирао.

По правилу требало би већ „мртва сезона“ да нас тупи, ал она можда мисли да смо ове године и без ње тупи па ће ове године да нас се мане или да нас омане; и тако у место одмора видимо свугде да се по мало трза, растреса се, упиње се, скакуће се, врпољи се, отискује се, јавља се, таре се, ради се, размахује се

Анђелић (хајде с њиме да почнем, кад не можемо још с њиме да свршимо), — Анђелић се трза кад помисли да сви људи морају пре или после поћи богу на истину. Али кад би то друкче било, кад би се после смрти ишло не на истину него на лаж, онда њему не би било ни удудеду. Он би онда на испиту рекао да је народна права бранио, слогу и љубав неговао, морал подизао, са народом добро и зло делио, за народ душу полагао и т. д. и онда ко би био светлији и блаженији од њега. Али овако је велики малер, што се после смрти иде на истину а не на лаж.

У Француској Булаже се растреса, министарство се упиње, легитимисте и ројалци скакућу, наполеонци се врпоље, (али за то још нико не заборава да је Француз и да треба то и да остане).

У Пруској Путкамер се отискује, али за то се либерализам неће опустошити, (него ће се опустошити, јер долази Стож, чему се Бисмарк тако до ђавола радује).

У Турској јавља се Нелидов и иште онај стари дуг (а султан не може ни нов дуг да направи, камо ли стари да враћа).

У Србији таре се народу рен под нос, што је иначе врло добро кућевно средство кад ко падне у несвест да к себи дође. Но од рена се и кија; каткад кија онај коме се рен таре, али бога ми каткад искија и онај који га таре. (А ми желимо Србији да прође о што мање кијања.)

Па кад се у Србији таре народу рен под нос, шта ради „Нова уставност“? — Шта ради „Одјек“? Не седе ни они бадава.

„Н. Уставност“ ради (кале грди, оптужује и гледа да их омаловажи).

А „Одјек“ опет размахује се да либералима саломе крила, да сапне снагу, да их изнесе на ругло, — све у славу и на радост оне „невидљиве силе“ која само још у мутној води може да живи.

Још би вам могао доста примера привести, да овогодишња „мртва сезона“ или не мисли доћи, или ако дође не мисли добро олако проћи. Али у један мах навађати много примера била би беспримерна дрскост, од које нека бог сачува и мене и моје драге читаоце.

—к—

У Ш Т И П Ц И.

„Српски клуб“ је написао меморандум. А сад вели бан Хедервари: „Нема ту меморандум, него морандум, како ја хоћу.“

*

*

*

Ко ли је умео школски закон да тако много фали. Сад је баш изашло, да му — много фали.

*

*

*

Тој основи школског закона фали и то, што се

ПОДЛИСТАК.

Мајстор јојин дуд.

Волшебно збитије, које се збило, збива се и збиваће се.
(Свршетак.)

И баш кад се Јоја шуњ'о око плота, опази га Гаја, где се тамо мота, те се лати мача — виторогих вила — и размахну својски, из петиних жила, па ти мога Јоју дуж ребара шину, а Јоја ти стругну ноктом о ледину, и за тренут ока код куће се створи, наслони се на зид, па у себи збори:

„Е, баш сам ја слепац, баш сам права луда!
Да не познам кућу због тричавог дуда?!
Јоја, црни Јоја, ал' си ниско пао!
Мора да си ноћас где на сугреб стао.
Због званија клетог дочук'о сам ето,
да ме она лола пребије к'о псето.
Па бар да је гдегод утешна ми лека —
ал' званија никад, нигде ни до века!
Него ни то није васколика мука,
већ кад сутра селом пукне ова брука,
и светина печне мноме уста прати —

нећу никад смети међу људе стати;
а зликовац онај, какве сам ти среће,
не завеза језик, колена му псеће! . . .
Ал' што јесте — јесте — и било је право!
Клизавим ме путем био пон'о ђаво,
да олако тражим без мотике хлеба,
па сам баш и наш'о оно, што ми треба! —
Ух, ал' ми је мучно, чисто ми се гади!
Неће више Јоја кестеће да вади,
а за туђе здравље, трбушине туђе!“
рече, па се погну и у кућу уђе.

Кад одшкрину врата, да унутра врочи,
снаш-Стана се прену и протрља очи,
погледа га оком, што срдашце згара,
оком пуним миља и љубавна жара,
па кад га се слатко нагледала сита,
поче ону стару молитву да чита:
„Јоја, пусти Јоја, моја црна бриго,
д бро да си и сад једном кући стиг'о!
Куда ли се луњаш два божија дана,
ти маторо дете главо разуздана?
Тешко си га мени и тој грешној деци!
Шта ти мислиш, море? Докле тако — реци?“
„Мани! — рече Јоја, ока мало влажна —
имао сам нека посла врло важна,
од бога ми збиља неће бити штете;

не каже, у какву школу да се пошљу они, који се дају на сабору тако насадити, као „српски клуб.“

Изашла је у Београду прича о „Каравештцу“, а Христић одмах рече: „Тим су мислили краља Милана“. Још мало па неће бити слободно споменути ни име краља Милана, јер ће Христић одмах пронаћи, да се тим мислило на — Каравештца.

У том чуду написао је неко чланак: Баба и момак. То је заиста тако невино здружење, да се могло мислити, да се бар из тог не може излећи ништа опасно. Но чак и из те бабе је истерао Христић увреду величанства.

Дода је додао мандат другоме, а из тог додавања нашао се прстен, мандат, одједаред у Мочаријевим рукама.

Ћира. Шта оно рече Тиса нашим индустријалцима, који су хтели, да учествују у изложби парижској?

Спира. Рек'о им је да у Паризу још може бити мађарска застава и скинута.

Ћира. А шта су му они на то одговорили?

Спира. То не знам. Али знам шта би му ја одговорио. Одговорио би да се то ових дана могло догодило двапут баш у самој Угарској (од једног гене-

па кад амо пођох, на путу ме срете онај лопов, Гаја, што ме лани виј'о, а ја сам га шчено, па га испребиј'о!“

VI.

Кад сам летос иш'о (та човек сам газда, може ми се, знате, да путујем вазда; али овог пута то морам — да додам — стихове сам тер'о на сајам да продам. Оно јесте прођа врло слаба кашто, ал' кад друкче нејде — продајем буд за што!) Кад сам летос иш'о, случајем се хтело, да случајно прођем кроз јојино село; па како се од пре врло добро знамо, а сретан ме удес сретно доне амо, жеља, да га видим роди се у мени, те сам себи викнем: „На десно окрени!“ Терај тамо робу и тај пртљаг цели, тамо где се она ниска кућа бели “ Те послушан вазда (а како и неби? Та коме ћу бити, ако нећу себи? скренем товар десно, крај покојног дуда, али ту сам стао и зин'о од чуда, јер, — о чујте само и див'те се самном — у собици тамо, на узглављу сламном, седи мајстор Јоја и чакшире шије;

рала и од много румунских ђака). И замолио би га да заставу угарске код куће утакне у мало јачи темељ (у темељ справедљивости) — па да се онда не брине за њу, кад се на који дан одшета на туђу изложбу.

П у с л и ц е.

Ж. Цар Фридрих пронашао је најбољи лек од рака. Рак трза натраг, а он својим слободоумљем потезе унапред. И ево красна чуда, кад су већ сви доктори изгубили над, Фридрих се опоравља.

+. Не би ли се тим примером могли користити и други који круноносци, који пате од рака, ма и не био у грлу.

⊙. Кад је ко вешт да себе излечи од рака тај би се могао назвати: ракавештац. (Каравештац мора да је са свим друго нешто.)

≡. Но хвала бистроумљу Николе Христића, он нам је протумачио и ко је каравештац.

△. Каравештац нађе каравоштца, а каравоштца купи око себе своје караизвршиоце, — и дувајући у те карабе може се још изкарабити нешто, што каравештац ни у сну не жели.

бrcи му се смеше, ни бриге га није, већ весела срца ногавице спаја, а до њега седи — главом чича Гаја!!! Два крвника стара, два душмана веља, седе, к'о два брата једних родитеља, нит' их што год дели, нит' им што год смета — Јоја иглом боцка, а Гаја ћерета! Па нит она кућа, нити онај Јоја! Све то нешто лепше, све друкчија кроја. Латио се игле, па му кућа певала, а „купаца — вели — није већ к'о плева!“ те му од тог доба све у напред врви, а на дому Гаја пријатељ му први. Па још — поврх тога недокучног чина — Јоја уд'о ћерку за гајина сина (треба мало свадбе, јер без зеља тога оста прича сува, као грана глога, којом 'но се красно вукодлаци плаше, ал' нам вређа „чуства естетике“ наше) па сад обе куће к'о под једним кровом, позлаћена круна пријатељству новом.

Али кад га сетих на „волшебне“ виле, насмеја се Јоја, потрле га силе, — од смеха се и ја све за трбух хват'о — па озбиљно онда одврати ми на то:

„Оне свете виле позлатити треба,

WWW.UNILIB.RS ** Један Американац покљонио нам је решетаљку, која за тили часак убије 600 људи. — Сретна Америка, кад њој таке цивилизаторне справе не требају.

*. Е, анаисана, и Ђурковић је био три минута у опозицији, ал видевши да се то не рентира повукао је реп тако јако доле, — да га сад само за уши можемо ухватити.

Ѓ. Ђурђевићеви атоми много су нам обећавали. А то ми нисмо још дочекали. А Тома (неверних) има много, који неверују да ће то икад дочекати. (От них же први јесм аз.)

□. Шта вреди Анђелићев јубилеј то ми знамо. Али шта коштају бакље, банде и ракете, то његов деп зна.

Ω. „Видело“ је врло лепо доказало да престоница Српска треба да буде у среди. И за то што треба да буде у среди тражи да се премести са једнога краја на други.

Γ. Од Београда до Солуна има сад 18 сата. (Да ли су то они сати, што их је негда Бонту поклањао неким посланицима?)

Даје се на знање!

У Маџарској, ко има једну форинту, може је променути.

Ко има само 50 новч. може и тај нешто променути. Тај може променути своје презиме.

оне су ми биле опомена с чеба,
да не ваља главу преко капе дићи,
да се правим путем може даље стићи;
и тај лепи наук, опомена ова,
у души ми зари неизгладна слова,
а на леђи она већ су давно срасла, —
та знаш: „На псу рана, на псу и зарасла!“
Но за ону бруку, кад ме пришко мазн'о,
до овога часа нико није сазн'о,
осим ове овде добричине старе,
па мене и тебе, бледи месечаре,
што ти нос свуд боде, где се што год скрива,
те у свакој чорби мирођија бива.
Нек се ваша милост на то не расрди.
Та ви ноћни ћуци на речи сте тврди,
ви имате срца, образа и части, —
па, знам, ни ви ником то нећете касти.“
„Ни бриге те није! ја му на то рек'о —
И помис'о таква од мен' је далеко.
Нећу, драги Јоја! (не, до прве згоде)
запушићу уста пуном чашом воде,
клонићу се вина, тога огња жива,
што са људских срца завесе одкрива;

А ко има (на размет) 182 фор. и 50 новч. — тај може од 1. јануара до последњег децембра, сваки дан друго презиме имати.

На ову дозволу, као на нешто врло (бел о)лу кротивно, нарочито се обраћа пажња високопоштованих јеврејских кругова.

Бука. Ти си, Шуко, негда возио кирију чак и у Сегедин, па штрбецаш нешто и по маџарски — па знаш ли шта је то kinevezés?

Шука. Знам, да богме да знам; боље би било да не знам. То значи: наименовање.

Бука. Е па шта је онда kinevetés?

Шука. Kinevetés! — то је кад кога исмеју.

Бука. О мај зна ли Анђелић, да су те две речи у маџарском језику тако сродне, тако близу, — баш као кућа до куће?

Шука. Можда и незна. Али време је већ да и он, бар толико, маџарски научи.

Како је баш у истини било.

Можете ви мислити о „Србском Народу“ како хоћете, ал што се Германове прославе тиче, ту је он без сумње што рекли наши, „аргумент“ и „документ“, „акт“ и „факт“.

Још кад вам кажем да је сам „Краљевић Марко, млађи“, устао или управо сео, да у „Срб. Народу“ опише Германову прославу, онда сте много чули. Онај стари Краљевић Марко није могао да гледи црне Арапе, па их је таманио, а као

нека само од вас искушење бежи,
а код мене тајна к'о у гробу лежи!

* * *

Запрег'о сам символ међусобне слоге:
два парипа лака — две кратате ноге,
те се раном зором даље на пут дадо',
да на сајам гоним мршаво ми стадо;
па у себи мислим — ах, ни речи да би! —,
како ли су људи к'о и деца слаби,
нити знају боље, нити бољи лека.
Трбобоља нашег просвећеног века
узмути нам живот, па кад нам се згади,
одмах удри, трљај, замазуј и глади,
а не мисли нико да измени стање —
па да лепо узме што на повраћање. —
Но овог се пута завршило сретно,
„Виловити устук“, средство благодетно,
случајно је бољу као руком одн'о,
јер је семе пало на земљиште плодно.
Али шта би с Јојом, шта би било с њиме,
да нам нешто није било браца Тиме?
Е, јест, — браца Тиме, Ал, шта би и куда,
да не беше — д у д а?

Лазиф.

што се види и овај „млади Краљевић Марко“ не може да гледи „црног Арапина“ те је узео да га пере, не би ли га опрао.

По том „аргументу и документу“ није Герман ни снјио, шта га чека. (Него је уснио сан сигурно председник карловачке општине Милан Грозни. Уснио он несретника и старовечног душманина народног Нерона, како му свет тапше, баца му цвеће и слави га. То га је онда сигурно подсетило на могућност Германове прославе).

„Све се чинило само да не дозна Герман раније шта му се спрема, те да не осујети прославу“ — вели се даље. (Да је унапред сазнао све „ноте“, „контете“ и рачуне, готово да би се парасио свега. И заиста је добро било, не обавештавати га унапред тачно о свему.)

Него свет и не зна, каква је велика опасност претила прослави. „Јер“, вели Јотин Краљевић даље „св. патријарх све до последњег тренутка није ништа хтео знати о прослави и само га је наступивша ногобоља у Карловци задржала“. (Замислите сад, да није било случајно „наступивше ногобоље“. Та Герман би побегао у свет од прославе. А Васа Ђурђевић би се вратио без благослова у Загреб.)

Него сад тек долази најлепше. Црквени људи знају да киша долази од бога, а људи метеоролози „мере ветрове“ и штудирају притисак ваздуха, те отуд доказују кишу, но сад има и ново тумачење. Да чујете шта вели „Срб. Народ“, о последњој киши: „... и човек и животиња, и њива и виноград, и ливада и воћњак, све је то већ поодавно, — тужно и очајнички завапило к Богу, молећи капку небеске дажди. — Тада ће, приметити један стари члан одбора, да је већ општа невоља што нема кише, када ће свети патријарх пророчким духом рећи: „Видите, кише нећете имати до пред вашу свечаност!“ — И погоди! (Оно по подне пред свечаност падала је у Карловцима киша, али је у исти мах падао у Земуну крупан лед, велики као голубија јаја, те је многе пилиће потукао, многе главе поразбијао и многу штету нанео. Волео бих знати, дал и то иде у заслугу „славленикову“ и на рачун прославе?)

Марко Краљевић млађи вели и то: „Говор“, поздрав Васа Ђурђевића послаћу у „Срб. Народ“ штампања ради, јер тако добар беше те ми својеручно написа и предаде.“ (Дакле је Васа Ђурђевић средно доспео, да пише извештаје за „Србски Народ“?! Ето шта може Германов благослов.)

Но чујте даље: „Свет у дворишту повика у један глас: „Света главо, жива жељо, наше радовање, покажи нам лица својега, хајде међу нас, пружи нам десницу свету, да је целивамо, изгоресмо у чекању“. ... (И све је то било у — један глас. Наши глумци имали би шта научити, да су били тамо. Јер кад они онолико треба да изговоре на позорници у један глас, не можеш их ништа разумети. То баш мора да је било лепо.)

За тим се описује Германов благослов, но не врло опширно, те и незнамо, јел тај благослов био

свечан и — одмерен. За тим се навађа где је ко седео. Ђурђевић до Кушевића, а преко пута од Стеве Павловића био је предстојник пришки — Богуновић. Да је овај последњи могао затворити, или какво год још веће чудо учинити свештенику Моловићу, сигурно би га Герман метнуо себи — уз колена.

Но најлепше је оно где се каже: „Српско свештенство се све отимало, ко ће пре да целива десницу, што је толико добра починила а да левица не зна...“ (Заиста! Герман је на тако хришћански начин чинио добра, да не само о томе његова левица ништа не зна, него баш нико незна о ма каквом његовом добру.)

Но биће доста. Мислим, да ће те и из ових „акта, факта и какта“ „Србског Народа“ моћи сазнати величанственост Германове прославе. +.

Може поднети!

Славно је то, кад се има
лаворова грања,
да се мало на венцима
невоља просања —
али кад се и још нешто
имаде у торби.
У венцу је врло лепо,
док не буде прах и пеп'о:
него, богме, неће бити
лоше ни — у чорби!

С. Л. Л—ић.

Нов сановник.

Ако сневаш ђавола, знак је да спаваш, — али није знак да и ђаво спава.

Ако сневаш да си ожењен, а ти бар сневај и то, да немаш пунице.

Ако сневаш да си гладан, значи, да ћеш се су-тра нешто наједити; за то боље наједи се још у сну.

Ако сневаш да си сретан, а ти моли бога да се скоро не пробудиш.

Ако сневаш да негде добошар добује, а ти се добро замотај јорганом (док ти га нису продали).

Ако сневаш рат, а ти кажи: хвала богу што нисам м и р о помазан!

Ако сневаш да се под тобом руши кревет, — утеши се, — јер можда и краљ Милан у тај исти мах, баш то исто снева.

Ако сневаш нумере, сневај бар оне које ће изићи.

Поштов. уредништву „Vienca“.

Видео сам салик у вашем . . . броју од ове године и одмах сам познао одличног нам уметника Сажевића. Добро је погођен. Али сам трпо очи кад сам читао потпис: „Šandor Sajević“. И да сам прво потпис прочитао, тешко да би га познао.

Које су га виле пошандориле?

Да му није бан Хедервари кумовао.

Ил је можда само ваш коректор крив, што ту омашицу није исправио. — Онда вас пријатељски молим да поздравите вашег коректора, па ако кад донесете салик Дескашев, да под њим не буде потпис: „Pišta Deskašev“, — јер онда не само да ми Дескашева не би познали, већ можда не би ни он сам себе познао.

Примите ово неколико редака доброхотно, као што ћемо и ми увек примити вашу пријатељску опомену, кад се, као грешни људи затрчимо у какву непромишљеност.

Стармали.

„Стармалом,“

кад је закаснио са десетим бројем.

Хвала богу, кад си и сад стиг'о!
Аратос те! Већ сам руке диг'о!
Чекаш, ваљда, да човек побели?
Та, ето смо седам дана цели'
„персону“ ти чекали стармалу,
изодили шором кроз махалу!
сваког јутра и вечери сваке,
и сретали књигоноше лаке,
е да л' којег из царава града,
баш од српског од Новог Сада;
па никада намерника права —
јер од тебе ни трага ни јава!
проходише књигоноше разне,
проносише — аој, наде празне! —,
целим градом низ улице стројне,
многе књиге, мршаве и гојне,
проносише зеља свакојака,
дост' купуса, дост' и печурака,
па међ' њима и по цветак неки
— свак' се сећа својака далеки',
па ил' дође или им се јавља —
ал' од тебе ни да би поздравља!
— Па где си нам, кад те нема шале?
Ил' те ноне издале стармале?
Ил' си опет — не било ти криво —
по навици уз пут завиркив'о?
Па какав си?! . . . Их! . . . Та иди само!
Не можемо ни да те познамо,
к'о да идеш са северна пола.
ил' од каквих заједљивих лола,
па се мрштиш — ил' од љуте зиме,
ил те псине наједиле чиме.
Тако је то! Што се примаш пута
без „амбрела“ и зимног капута?
Што се чешеш, шаљивчино стара!
о лактове хуља и бећара?

Зар мој савет код тебе не вреди?
Не рекох ли већ стотину реди:
кад би малко „благослова“ стек'о,
било би ти и топло и меко?“
Ја к'о њему, знате, тако кресну',
а он зглади брчину си десну,
па одврати (разуме се — немо,
ал' нас двоје већ се разумемо),
одврати ми:

„Не будали, брале!

Нису мене ножице издале,
макар што је настануло, ето,
хвала богу, једанесто лето,
како трчкам — а никада станка —
трчкам сваког десетог осванка
преко брда и преко долина;
него, брајко, невоља је йна.
Ко ће у то у кисело време,
да се лаћа још смешљиве теме,
кад од свуда заудара, кіси,
кад, мој драги, ни за сирће ниси,
кад се шала све у жуч претвара,
меко перце преби у ханџара!
Још ко томе; и стар сам и мали,
а не као друзи ми остали,
па не могу, кад се пута прима,
да се мерим с њима кракатима.
Па к'о шта би најзад ви и хтели?
Да вам летим на „балону“, је ли?
Да у доба празнокесне беде
још купујем и „велоципед“?
Гле ти њега! Ком' је кожа танка,
нек се држи друма и опанка.
Док је срца, док је пута права,
не требамо ваших путних справа,
ни „капута“ ни „ваздухоплова“
ни „кишобран“ „вишег благослова!““
А ја на то — шта бих знао друго? —
заглед'о га и преврт'о дуго,
шапућући: „Их, триста му вера,
још ћу с њиме имати малера!“
И, гле! Док ја с њиме у дивану,
време прође к'о на „ајзлибану“;
па сад не знам, куда бих од стида,
што се нисам кренуо за вида,
већ да признам: брзоплет сам био,
јер сам и ја — с песмом закаснио,
закаснио (реци, ради слика)
к'о претплата српских претплатника.

С. Л. Л—ић.

Дао се у бригу.

Два М ска пона честитали Герману четрдесетогодишњицу, један од њи поп римокатолички Р. добио на његову честитку одговор као захвалу на његовом сећању. А други поп Д. не доби одговора из чега је тврдо држао да се његов телеграм можда изгубио, те се латио поново Герману честитати. Но ни сад не доби одговора. Трчи сиромаш у телеграфско звање те распитује да ли нема

што за њега из Карловаца. Von wem den? пита га званичник, ал он на то срдито: Von wem, von wem, das ist meine Sache. Сад по Д. о том главу лупа, да ли је могуће да се и друго његово честитање изгубило кад одговора нема па се бадио у дешперат.

Ћук-Ошинац.

Румена или црвена боја.

Лена ј' румен-ружица
Мирисавих груди
Ал је лепа зорица
Кад почне да руди.

Лене с' румен-уснице,
Што нас љубе фино.
Ох лепо је красно је
Црвеника вино.

Јест' лепо је све, што год
Румен, црвен кружи.
Само тебе, носе мој,
Ова боја ружи.

Превео. **Ј. М—ћ.**

Писмо господину сину.

Неки господичић, који је баш тада постао доктором права, пошље оцу рачун о промоцији па и рачун, што је платио „алдумаш“, на неки 70 фор. Отац пун гњева напише му одмах овакав одговор:

„Високородни и високоучени господине докторе и високопоштовани господине сине!

Држиш ли ти, шампањски угурсузе, да мени новац на дрвету роди? Ја и мати твоја хвалимо бога кад можемо пити за ручком рампаша а и при вечери пијем вино што је литра 15 нов. а ти жутокљунувићу ждереш шампањера? Ако ти, неваљалче, још будеш таку част дао за те четир недеље, док не уредиш твоје ствари, то ћу ти шију заврнути, кад кући дођеш. У осталом остајем са дужним високопоштовањем,

Ваше високоблагородности мога високопоштованог сина и доктора, најнионизији слуга и отац Н. њй.

„Али само!“

Ми би људи, и могли и хтели
учинити и што не би знали;
јест, могли би, а и све би смели:
само да нам није оног — „али!“

С. Л. Л—ћ.

Из наше торбице.

Н а т е ж у.

Нагонила вејавица путника те је морао сврнути у неки манастир на ноћиште. Онако уморан замоли чашу вина. — Калуђери или са враголанства, или

што су хтели да покажу како су сиромаси, рекоше му: Та вина би још како тако имали, али немамо чаше.

Путник их запита: па како ви пијете, кад немате чаше?

Један калуђер. Е натежемо брате.

(NB. Натезати, то у калуђерском језику значи: пити на натечају).

Састала се два пријатеља, Мита и Сима, који се нису већ пет година видели.

Сима је био потпуно ћелав, — али такав је био и пре пет подина, кад су се последњи пут видели.

Еле запитавши се за јуначко здравље, Мита ће рећи Сими: Је с' чуо, брате, ти се за ови пет година ниси ни за длаку промен'о.

Гост. Келнер, одите да платим.

Келнер. Па шта сте имали.

Гост. Три чаше пива и један гуљаш.

Келнер. Три чаше пива тридесет новчића. Гуљаш педесет новчића. Свега осамдесет.

Гост. Хм! Гуљаш је био здраво папрен, — ал рачун је још папренији

Акса. Ала бога ти, колико је сати?

Макса (тури руку у шпаг од прелука и место часовника извадивши „Verzatz цедуљу“ покаже је Акси и рече) Ево ти па види.

Акса. Тако. Тако. Е сад знам колико је куцнуло. Толико би било и на моме сату, да га нисам лани продао.

Ћуре Буковачко. Ја знам шта је „компот“, — али више пута сам у новинама читала и о неком „комплоту“, — па то ме збуњује. Сад каква је разлика у тим двома речима?

Њен тата. Разлика?! — Е па разлика је та: компоте воле и највећа господа; а компоте мрзе као ђавола.

Хоћеш, хоћеш — не ћеш, не ћеш.

У једном селу украде Србин своје комшији Шваби казан. Сутра дан оде к Шваби, да види, е да л' можда на њега сумња. Затече Швабу тужна. Србин га запита, шта му је. Шваба ће на то казати, да му је нестало казана. А Србин онда рече: „Па добићеш га, комшија, хоћеш, хоћеш!“ Шваба: „Е, покме нечу! „Та, хоћеш, хоћеш. Та и како би га могао и однети тај, што га је украо, јер ако га понесе на коли, да га прода, звечаће, а другчије га не може однети. Хоћеш га добити, кажем ти. Хоћеш, хоћеш!“ вели Србин. А Шваба ће тек: „Е, мој гомшија, нека че дај лебо раслупа чекичем, па че ка метне у вреча, па че ка отнесе!“ „Е, онда не ћеш га добити не ћеш, не ћеш!“ рече Србин. А тако и би.

Жеравица.

Нове књиге.

Које је уредништво на приказ добило:

Песме из српско-бугарског рата 1885-6 год. певао Остоја С. Ерцег комесар и писар бл. IV. батаљона. Штампано трошком браће Ђ. С. Ерцега. У Шабцу, штампарија А. А. Славуја. 1888

Српске народне песме. Скупио их у Срему и за штампу удесио Григорије А. Николић. I. Издање српске књижевне и штампарије браће М. Поповића у Н. Саду. 1888. Цена 90 новчића.

Нашу г. г. предплатнике из Вршца умољавамо да претплату на листове наше: „Невен“ „Стармали“ и „Глас Истине“, непосредно нама поштарском упућеницом изволе слати, те неће онда бити оних многих нехотичних увреда, које смо починили својим опоменама, незнајући да су они већ давно претплату положили другоме.

Администрација „Стармалог.“

КЊИЖЕВАН ОГЛАС.

ИЛУСТРОВАНИ ЛИСТ
ИЗЛАЗИ ДВА ПУТ МЕСЕЧНО

ЦРНИ ЛИСТОВИ

ЗАПИСНИК КРИВИЧ. ДОГАЂАЈА
приче, новеле и описи кривичних догађаја
свију времена и народа

I коло, свеска 1 до 12 по 25 новч.

Дванајест свезака ЦРНИ ЛИСТОВА донели су 24 слика и 46 приповедака и новела

НОВО КОЛО — ЦРНИ ЛИСТОВИ — НОВО КОЛО

стају за Април, Мај, Јун 1 фор. 50 новчића.

I свеску I кола шаљем на углед кад нам се пошље у марци поштанској 10 новчића.

КЊИЖАРА
ВЕЛИМИРА ВАЛОЖИЋА.

ПРЕТПЛАТА СЕ ШАЉЕ
КЊИЖАРИ БРАЋЕ ЈОВАНОВИЋА У ПАНЧЕВО

Изашла је из штампе књига:

„ХРИШЋАНСКЕ СВЕТИЊЕ НА ИСТОКУ“

ОД МИТРОПОЛИТА МИХАИЛА
ДРУГО ИСПРАВЉЕНО ИЗДАЊЕ.

Ко жели да са душевном насладом ову књигу прочита, нека у напред пошље претплату од 60 новч. па ће књигу о нашем трошку добити. Ко унапред пошље 1 фор. 80 новч. добиће о нашем трошку послате осим горе наведене, још следеће две књиге од Митрополита Михаила:

1. „СВЕТА ГОРА АТОНСКА“,

2. „ЖИВОТОПИС ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ“,

које књиге иначе коштају 2 ф. 10 новч.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ПЛОВИДАЊЕ.

Пошт. лађа

1888. до

од 22. марта

даље наређе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

Сезона од 1 маја до конца октобра.

Пошта и брзојав.

ЛЈЕЧИЛИШТЕ ТОПУСКО

хрватски Gastein

бистре, блатне и парне купке од 30 до 46° Целс. спојене са тушом, електриком и масажом рабе са исвреним и ненадкриљивим успјехом код хрон. реуматизма мишића и зглоба, код свих хрон. ексудата, болести живца и коже, главобољи, обће тјелесне слабости и хрон. упале материце.

Станови и купке угодно и елегантно ново уређени, изврстне гостионе, циене изванредно ниске и по области установљене, собе почамши од 60 н. купели од 20 новч.

За удобност и забаву гостију красни насада и перивоја, излети у дражесну околицу, гласба, вјенчићи, томболе, библиотека. —

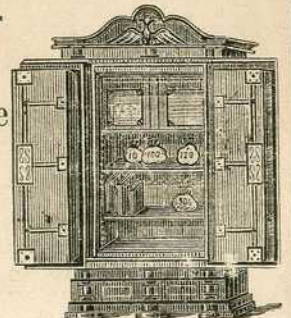
Топуско удаљено је од Сиска 5 сати, покривене кочије уз цијену од 10 фор. а обична отворена кола 5 фор. шаље закупник Урош Вурдеља на наручбу колдвору или пароброду у Сисак. — Купалишни проспект може се на захтев од купалишне управе добити.

2-3 Урош Вурдеља, закупник купатила.

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

4-18